

eru annars mangar. Dansk kongurinn Friðrik VI tók eisini lut í kongressinni. Hann var tá 46 ára gamal. Hann fann sær eisini eitt fagurt sprund her. Hon var bert 18 ár. Hon var so gávumild og hann so hugtíkin, at hann játtaði henni eina lívlanga pensión úr danska statskassanum. Hann doyði í 1839, og eftirmaður hansara á donsku trúnuni vildi ikki svíkja tað lyfti, Friðrik hevði givið. Og tað bleiv kostnaðarmikið fyri statskassan. Tí tann danska Madame Dubarry gjørdist 92 ára gomul.

Av slottinum fara vit oman stóru parkina, framvið hugtakandi blómu-skreyti, hyljum við silum og gosbrunnum og niðan til Gloriette, skreytmiklu súluhøllina, Maria Theresia læt byggja her í 1775, aftast í parkini, uppi á eini høvd, við frílíkum útsýni. Vit fara upp á hana og siggja higani tornið á St. Stefan dómkirkjuni daga upp alt annað í býnum.

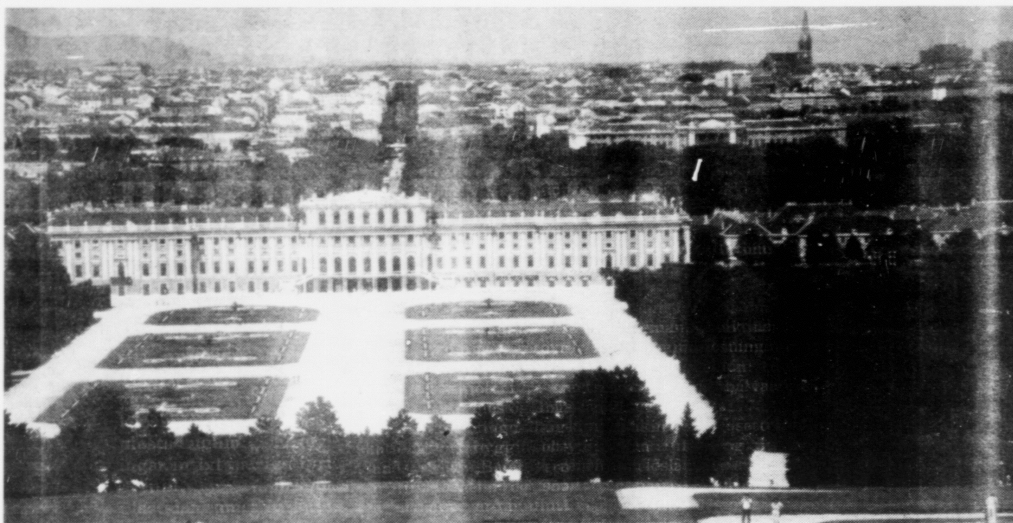
Á veg heim aftur gjøgnum parkina, fara vit inn í eina høll, sum fyrr var vetrarriðihøll hovsins, nú kallað Wagenburg, vognborgin. Her verður sýnt fram eitt stórt, søguligt savn av prýðis- og nýtsluvognum, sum nýtt var av hovinum í árunum 1690 til 1918. Eg vildi mett, at har vóru um einir hálvthundrað vognar, størstir líkvognarnir, men prýðiligast av øllum er krúningskaretin, ið 8 hestum spentum fyri, so væl modelleraðir, at tú tekur teir fyri at vera livandi. Tá shahurin av Iran, Reza Palevi, læt seg krýna í øllum sínum orientalska prýði, læt hann gera eina sanna eftirmynd av hesum vogni, sum so var nýtt til krúningsveitsluna. Millum allar tær stóru karettirnar í høllini stendur ein lítill, á einum palli. Vit hyggja nærri. Hetta var leikutoysvognurin hjá litla Napoleon, hertoganum av Reichstadt.

Enn ein hendigaríkur dagur hjá okkum er at enda komin, og vit koyra heim aftur. Kleystrið í Melk, við krikjuturnum sínum er gott ýti.

Heimferð

Øll fráferð er sorgblíð, so eisini henda. Ikki tí, at vit kendur nakran her, sum vit skuldu skiljast frá. Men tað eru tey minni, vit taka við okkum, sum vit vita, fara at koma fram aftur, og so kemur tankin: kemur tú nakrantíð at seta fótin aftur her?k

Vit skuldu taka tað í smáum tønnum heim aftur, men máttu koyra 700 km tann fyrsta dagin, áðrenn vit fingi innivist við autobanan. Eftir

Schönbrunn. St. Stefansdómkirkja í baksýni

øllum at døma, hevur nógv fólk verið úti í somu ørindum sum vit henda dagin. Vit komu so til tað størsta motellið í Týsklandi, Kirchheim, við 400 sengrum, ómetaliga fint. Har var telefon, radio, sjónvarp og mini-barr í hvørjum rúmi. Tá vit skuldu viðari næsta morgun, fingi vit eitt gott prógv fyri, hvussu høgt tænastustøðið við autobanan er. Bilurin vildi ikki í gongd. Eg fór til nærmastu telefon, tær standa við einans 2 km fráleika millum hvørja, á autoverjuni framvið øllum autobananum, lyfti hornið av, segði hvar eg var og hvat, ið var í vegin. Ein hálvan tíma seinni

var ein vælútgjörður hjálparvognur hjá okku, og maðurin dugdi sitt arbeiði. Tað lagnasta av øllum var, at hetta einki kostaði. Er hetta ein partur av tí tænastu, sum verður veitt teimumferðandi, so er tað óført.

At koma á Skandinavienkai í Travemünde ein sunnudag seinna part, er órandi. Har var nógv ferðsla og har var bíðið. Men komin um borð á rísaferjuna, gloymir tú allar trupulleikar. Sera tølendi er at ganga gjøgnum sjálvstøkuhandilin við tí tollfria, og væl vitandi um, hvussu fyríkomið teir donsku tollararnir eru, ert tú ikki bangin fyri, at taka til

saman við landsmonnum. Og mundi ikki Gud Amor lata sínar orvar sveima kynanna millum, á jú!

Tí kanst tú her, sjálvt á fremmandari jørð, identifisera nokur av teimum mest ógloymandi árum tinum, við júst hetta umhvorvi. Men nakrir fáir dagar ganga skjótt her «i Axelstad saa lave». Bókavínurin kennir seg koma í annan heini, við sýnið av teimum fullsettu bókahillunum í antikvarisku bókaúðunum í Fiolstræde, sjálvt um tað gav ein hvøkk, tá bumban brast við jødisku Synagongua í Krystalgade, stutt hagani. Men Fiolstræde goymir, millum sælar sínar eisini Daells Varehus, og tí slapst tú ikki undan.

Frá Keypmannahavn gekk túrin viðari til Hundested, og hagani við ferjuni til Grenå, har tað eydnaðist at finna eitt hugnaligt gistingarhús á havnalagnum, sjálvt um seint var á kvøldi. Næsta morgun, í syndfloð av regni, móti Hanstholm. Ikki sørt vandamikið, nú við mótgangandi ferðslu.

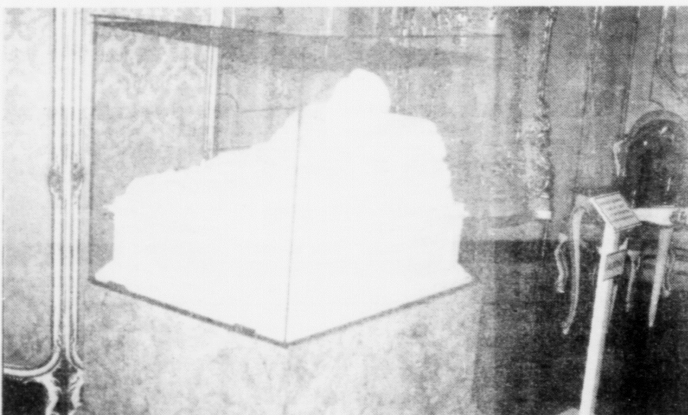
Um «Norrønu» skal ikki so nógv vera sagt. Hana kenna, sum frálíður, flestu føroyingar. Og vit mugu bert froast um hetta frálíka skip, ogynskja alt tað besta.

Olavsumorgun kl. 6 at koma aftur til landið, hevur sín serliga dæm yvir sær. Men tá tollararnir spyrja nóg so nær, so harmast tú um, at teir ikki hava eitt sindur av tí hugflogi, donsku starvsbrøður teirra hava. Og at bilurin skuldi punktara av brotnum floskur á Aarvegnum henda morguni, tá hann hevði koyrt 4300 km og bert tann eina var eftir, var eisini harmiligt. Men til húsa komu vit tó, og máttu tá ásanna, at tað, samanumtikið, hevði verið ein hendigaríkur túrur.

Keldutilfar:

Ilse Barea: Wien
Else Kappel: En rejse i Østrig
Ernst Mentze: Østrig
Maria Crone: Innsbruck
Zalzburg
Wien
Else Moltke: Napoleon og Talleyrand
Allan Bullock: Adolf Hitler
John Elliot: Ørnes Feld
Albert Speer: Erindringer
Pia Maria Plechl: Traumstrassen durch Österreich
Henry Picker: Tichgespräche in Führerhauptquartier
Stefan Zweig: Die Welt von Gestern
Jochen von Lang: Martin Bormann.

Niels Juel Nolsøe

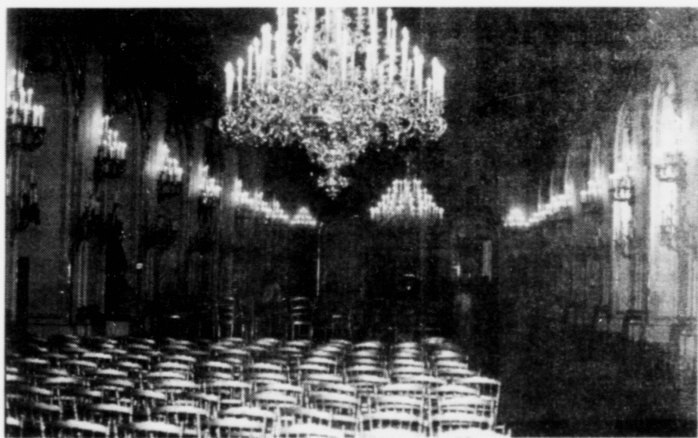

Deyðs-andlitsmynd hertogans av Reichstadts á Schönbrunn

tín. Hetta var aðruferð, vit eru komin um Gedser, og tað einasta, sum spurt hevur verið eftir, er passið!

Vit koma til Gedser ein midnáttartíma, og tú fekk teg royndan, at koyra tær 160 km til Keypmannahavnar eftir motorvegnum, í bóla-mykri, men eisini tað gekk væl.

Men Keypmannahavn — «Wonderful, wonderful Copenhagen», soleiðis sum vit, ið komu hagartil fyrst í 50-árunum, minnst Danny Kaye syngja tað. Jú, hesin býur goymir nógv hugnalig minnir fyri føroyingar. Fyri 30-35 árum síðani var ikki ferð heim í hverji frittíð, skuldu tú tosa heim, kundi tú biða í dagar, áðrenn samroðan var greið. Tað var gingið við liv og sál upp í tað felagsliv, sum var: Ungmannafelagið, Føroyingafelag. Neystið — Jú, tað hitar hjartað enn, at minnst, hvussu hugnaligt, tað var at finna

Grosse Galerie á Schönbrunn